Τώρα «εσυνηθίσαμε» να φοβόμαστε τους Τούρκους

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός**.

«*…Ότι αρχή και τέλος, όλα τα θερία πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε*» Μακρυγιάννης

Κάτι συμβαίνει. Δεν περνά μέρα που να μην μας απειλεί με πόλεμο ο «βλαμμένος» Τούρκος πρόεδρος και …ημείς άδομεν. Αν δεν κάνω λάθος, αναθεώρηση της συνθήκης της Λωζάνης, σημαίνει πόλεμος. «*Επαχύνθη η καρδία του λαού τούτου*». Δεν εξηγείται αλλιώς. Αντί να ομοφρονήσουμε – «Έλληνας ομοφρονέοντας …χαλεπούς είναι περιγίγνεσθαι», ενωμένοι οι Έλληνες είναι ανίκητοι, έλεγε ο Ηρόδοτος (Ιστορία IX,2)- και να προετοιμαστούμε για την επερχόμενη θανάσιμη απειλή, προσκυνούμε ακόμη την ευρωπαϊκή δυσωδία και τους ημέτερους μνημονιακούς λακέδες.

Γιατί, όμως, λύσσαξε τώρα το εξ ανατολών θηρίο; Γιατί τώρα απροκάλυπτα μας απειλεί με πόλεμο και ονειροφαντάζεται οθωμανικές αυτοκρατορίες;

Πιστεύει κανείς τα σαλιαρίσματα των πολιτικών που μιλούν για εξαγωγή της κρίσης της Τουρκίας και μετατόπιση των προβλημάτων της; Είναι στριμωγμένος ο Ερντογάν ή, αντίθετα, αισθάνεται πανίσχυρος;

Μήπως οσμίζεται, όπως τα θεριά τα πληγωμένα θηράματα, την θνησιμαία κατάστασή μας και ετοιμάζεται να μας κατασπαράξει;

Πιστεύει κανείς, ότι αν μας επιτεθεί η Τουρκία, θα μας προστατεύσει η Ευρωπαϊκή Ένωση;

Η απειλή του Ερντογάν ότι θα στείλει 2-3 εκατομμύρια μωαμεθανών λαθρομεταναστών σε ποιους απευθύνεται; Στους Ιρλανδούς, στους Ούγγρους ή στους Φιλανδούς ή στις μικρές Ολλανδέζες;

Παρένθεση: Έχει γραφτεί και σε τουρκικές εφημερίδες, ότι πρότυπό του είναι ο Μωάμεθ (Μεχμέτ) ο Πορθητής. Κάποιοι χαζοχαρούμενοι των βορείων προαστίων, το εκλαμβάνουν ως μία ακόμη εκκεντρική παρέκκλιση του Ερντογάν. Είναι λάθος. Διαβάζω από τον Παπαρρηγόπουλο γιά την Άλωση της Πόλης στις 29 Μαϊου του 1453: «*Κατέναντι (των πολιορκουμένων Ελλήνων) παρέταξεν ο σουλτάνος αλλεπάλληλα τρία σώματα, ων το μεν συνέκειτο (από τα οποία το πρώτο αποτελούνταν) εκ νεοσυλλέκτων και άλλων ήκιστα (=ελάχιστα) χρησίμων ανδρών, το δεύτερον εξ ατάκτων, το δε τρίτον εν ω ετάσσετο και αυτός, απηρτίσθη εκ των γενιτσάρων και της άλλης κρατίστης στρατιάς. Και εξέπεμψε κατ' αρχάς το πρώτον των σωμάτων τούτων επί τω προδήλω (=φανερό) σκοπό τού να εξαντλήση τας δυνάμεις των πολιορκουμένων, αδιαφορών περί της τύχης του συρφετού εκείνου*». (τόμ. 6, σελ. 373). Ας προσέξουμε την τελευταία πρόταση του μεγάλου ιστορικού. Έστειλε τον συρφετό εκείνο «αδιαφορών» για την τύχη του, για να εξαντλήσει τις δυνάμεις του Παλαιολόγου.

Ερωτώ: Μήπως κάτι παρόμοιο θέλει να πράξει ο θαυμαστής και μιμητής του, Ερντογάν; Αμφιβάλλει κανείς ότι τις στρατιές των λαθρομεταναστών και των εξαθλιωμένων που μαζεύτηκαν στις ακτές της Μικρασίας, τις χρησιμοποιεί ο Τούρκος ως μέσο εκβιασμού; Υπάρχει ίχνος συμπόνοιας σ' αυτή την στάση του: Και μιλά ο άθλιος Τουρκαλάς για καταπίεση των Μωαμεθανών στην Θράκη και λοιπές ανοησίες;

Τότε βέβαια μες στην Πόλη δεν υπήρχαν αλληλέγγυοι και λοιπά σαπρόφυτα της προοδομανίας, γι' αυτό και τα πράγματα είναι χειρότερα σήμερα. Και είναι χειρότερα και για έναν ακόμη λόγο.

Διαβάζω στην Ιστορία του Πελοποννησιακού πολέμου του Θουκυδίδη (Β, 8): «Τότε δε και νεότης πολλή μεν ούσα εν ταις Αθήναις, ουκ ακουσίως, υπό απειρίας ήπτετο του πολέμου». Δηλαδή «*υπήρχε κατά τον χρόνο εκείνο πολυάριθμος νεολαία στην Αθήνα, η οποία, εξ απειρίας, επιθυμούσε τον πόλεμο*».

Στην Τουρκία τα μισά μέλη της κοινωνίας της είναι νεώτερα των 30 ετών. Διαβάζω από το εξαιρετικό πόνημα «Θεωρία του Πολέμου» του μακαρίτη Παν. Κονδύλη: «Αυτή η πληθώρα διάχυτης και ακαταστάλαχτης ανθρώπινης ενέργειας ζητά να διοχετευθεί και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, ότι πέρα από ή και παράλληλα με την στενά εννοούμενη οικονομική δραστηριότητα θα διοχετευθεί σε δραστηριότητες συναπτόμενες άμεσα ή έμμεσα με τον προσδιορισμό και την έμπρακτη προάσπιση της τουρκικής ταυτότητας και την θέση της μέσα στον κόσμο. Μόνον εκεί όπου κοχλάζει νεανικό αίμα γεννιούνται ιδέες ικανές να κινητοποιήσουν μάζες, όσο «πρωτόγονες» κι αν φαίνονται αυτές στα μάτια φθινόντων γειτόνων, εκλεπτυσμένων από την ξαφνική ευζωία ή διανοουμένων που εξ επαγγέλματος παράγουν ιδεολογίες του ειρηνιστικού ευδαιμονισμού υπό τις διαφορετικές μορφές. (εκδ. «Θεμέλιο», σελ. 388).

Στην Τουρκία «κοχλάζει» νεανικό αίμα γι' αυτό και ο Ερντογάν στέλνει στην φυλακή όσους θέλει, υπάρχει άφθονο και "φθηνό" κρέας για μακέλλεμα. Εδώ το νεανικό αίμα σπανίζει και όσο απέμεινε ή φεύγει στα ξένα ή προγραμματίζει την αγορά του νέου κινητού. Τόσα χρόνια το εθνομηδενιστικό ,προδοτικό κηφηναριό ενσταλάζει στα σχολεία τα δηλητήριά του, τώρα δρέπουμε τους καρπούς, πράγμα που δεν ξεφεύγει από τα άγρυπνο βλέμμα της ύαινας, της Τουρκίας. Φρόντισαν και τα τηλεοπτικά σκύβαλα να ενσπείρουν τεχνηέντως και τον φόβο έναντι της «συμμάχου και φίλης» γείτονος, η ξαφνική ευζωία, η περιρρέουσα ηθική κατάπτωση, το σάπισμα με την προβολή και διαφήμιση όλων των διαστροφών και «*Λατίνοι, Νορμανδοί, Κελτοί, Μογγόλοι, Τούρκοι./ Να! Με του Πάπα το σταυρό, με το άστρο του Σουλτάνου/ο ένας του άλλου πρόδρομος και οδηγητής. Αδέλφια./Και η Πόλη και η κοσμόπολη ζωστή. Παρμένη. Πάει, πάει…*» (Κ.Παλαμάς, «Η φλογέρα του βασιλιά»).

Το 1821 ιερούργησε ο Ελληνισμός τους πόθους τους, διότι έλαβε συνείδηση της Ελευθερίας του πριν την αποκτήσει και εξωτερικά.

«*Η ζωή που εκάμαμε μας εβοήθησε στην Επανάσταση. Διότι ηξεύραμε τα κατατόπια, τους δρόμους και τους ανθρώπους. Εμάθαμε στην πείνα, τη λέρα, την κακοπάθεια. Εσυνηθίσαμε να καταφρονούμε τους Τούρκους*» λέει ο Θόδωρος Κολοκοτρώνης στην «διήγησή» του. Τώρα εσυνηθίσαμε να φοβόμαστε τους Τούρκους γιατί η τρυφή και η καλοπέραση δεν γεννούν Κολοκοτρώνηδες, αλλά κιοτήδες. Ο τουρισμός, η βαριά μας βιομηχανία, όπως διατείνεται ο κάθε τιποτολόγος, τρέμει στο ενδεχόμενο θερμού επεισοδίου στο Αιγαίο. Αυτή η προοπτική επιδεινώνει την υποτέλεια και ηττοπάθειά μας. Ειρήνη, πάση θυσία, αρκεί τα rooms to let και οι ξαπλώστρες της Μυκόνου να είναι σε 100% πληρότητα. Η καταστροφή της ελληνικής γεωργοκτηνοτροφίας, ο "κόκκινος" υπερδανεισμός των Ελλήνων, συνετέλεσαν καίρια στην επιδείνωση του αισθήματος φιλοπατρίας. Είναι γνωστό ότι η κατοχή γης, η ιδιοκτησία τονώνει το εθνικό αίσθημα λόγω προσωπικού γοήτρου και αλληλεγγύης προς την πατρίδα. Νιώθουμε «για την πατρίδα μας στα σπλάχνα χαλασμό»,(Βαλαωρίτης), όταν διακονούμε την γη της και τα ρόδινα ακρογιάλια της, με τον ιδρώτα του προσώπου μας. Τα κόκκινα δάνεια, οι υποθήκες και οι ….. «μαύρες Παρασκευές» γεννοβολούν «πορκουάδες».

«*Οι μετριότητες, υπομετριότητες, και ανθυπομετριότητες που συναπαρτίζουν τον ελληνικό πολιτικό και παραπολιτικό κόσμο δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και να λύσουν ιστορικά προβλήματα τέτοιας έκτασης και τέτοιους βάθους, ίσως καταρρεύσουν ακόμη και στην περίπτωση, όπου θα βρεθούν μπροστά στη μεγάλη απόφαση να διεξάγουν έναν πόλεμο*» έγραφε ο Κονδύλης στο προαναφερθέν πόνημά του. Η ιστορία μας διδάσκει ότι τέτοιες έκτασης προκλήσεις μας οδηγούν σε …αλησμόνητες πατρίδες.

Νατσιός Δημήτρης δάσκαλος-Κιλκίς
28.11.2016

Πηγή: www.antibaro.gr/